

Lockdown doorkruist missie Romy Sloot

De wereld zucht onder de coronaviruspandemie die het leven van velen op zijn kop zet. Dat geldt ook voor mensen die missiewerk doen – een aantal van hen moest door de coronacrisis hun missie voortijdig afbreken. Zo ook Romy Sloot uit Utrecht, die in 2019 naar Colombia vertrok. Zij zou via de internationale katholieke missieorganisatie Fidesco twee jaar als vrijwilligster in een buurthuis in Bogotá gaan werken. 'Op Tocht' interviewde haar destijds enkele weken voor haar vertrek. Een klein jaar na haar aankomst in Colombia keerde Romy noodgedwongen terug in Nederland. Het land was half maart op slot gegaan, ook de scholen en buurthuizen. Na 4,5 maand 'semi-werkloos' in haar Colombiaanse appartement gezeten te hebben, hakte ze de knoop door. "Het was een moeilijke beslissing, want ik heb daar niet kunnen betekenen wat ik wilde. Maar het zou nog maanden duren voor het buurthuis weer open zou gaan. En ik was niet naar Colombia gegaan om een jaar binnen te zitten."

De eerste drie maanden van Romy's verblijf stonden in het teken van de cultuur leren kennen en de taal leren. "Ik moest mijn plek vinden in een nieuw land. Daarom was ik die eerste periode vooral in het onderwijs actief, met kinderen was mijn gebrekkige Spaans minder een probleem..." Het buurthuis waar ze als projectmanager werkte, had drie aandachtsgebieden: milieu, huizenbouw en onderwijs – waaronder Engelse les. "Ik hield me met milieuprojecten bezig," vertelt Romy. "Het buurthuis geeft workshops voor het maken van ecologische producten, zoals huishoudzeep gemaakt van oude frituurolie. Daarnaast werkten we aan de bewustwording voor het recyclen van afval en het verminderen van het vele zwerfafval. In sommige wijken zijn zogeheten *recicladores* actief, zij verkopen het verzamelde afval aan bedrijven en verdienen daar wat mee. Het buurthuis probeert per wijk zo iemand te vinden die helpt het zwerfafval



te verminderen. Ten derde probeert het buurthuis om mensen actief te krijgen voor de moestuintjes, die vaak verwaarloosd worden." Het buurthuis sloot vervolgens in december en januari de deuren – het volgt het rooster van de scholen die dan zomervakantie hebben. Eenmaal terug van vakantie moest ze half maart stoppen met haar werk. "Half maart ging vanwege corona alles op slot, de scholen en ook het buurthuis. Ik kon nog wel vanuit huis wat doen aan

de website – ik maakte een Engelstalige versie – en sociale media, maar dat was geen dagtaak."

Ondanks de onzekerheid bleef ze lang positief. "Ik woonde samen met een Franse vrijwilligster en ik zou twee jaar in Colombia zijn, dus ik verwachtte na de lockdown de draad weer op te pakken. Mijn huisgenote was er één jaar, zij ging in juni terug naar huis toen duidelijk werd dat ze niet meer aan het werk zou kunnen. Fidesco kon vanwege de reisbeperkingen geen vervangster voor haar sturen en toen werd het wel eenzaam, in thuisquarantaine omdat het land op slot zat. Daarom heb ik na 4,5 maand thuiszitten eind juli de knoop doorgehakt en ben ik teruggekeerd naar Nederland." De strenge Colombiaanse lockdown zorgde in de eerste maanden voor een beperking van het aantal besmettingen. "Veel Colombianen waren bang voor het virus. Velen hebben geen ziektekostenverzekering en ook de medische zorg is minder goed dan in Nederland. Dat ook de scholen dicht waren, kreeg steun van de ouders. Veel kinderen wonen in hetzelfde huis als hun grootouders en die zijn extra kwetsbaar. Maar het was een heftige beslissing, omdat veel scholen zorgen voor de lunch van kinderen. Voor hen is er thuis vaak niet genoeg te eten. Vanuit het buurthuis hebben we tijdens de lockdown daarom een boodschappenproject gedaan, om mensen te steunen met voedsel. Ook zijn veel mensen voor

hun inkomen afhankelijk van informeel werk, dat viel helemaal weg. Daarom zag je dat na enige tijd de lockdown minder streng werd nageleefd, anders hadden mensen geen inkomsten meer."

Eenmaal terug in Nederland was Romy snel weer gewend. "Ik woonde eerder een jaar in de Verenigde Staten, toen vond ik het lastiger om in Nederland weer mijn plek te vinden. Destijds kwam ik vanuit een actief leven terug, nu had ik 4,5 maand in quarantaine gezeten. Dat betekende dat ik veel contact had met vrienden en familie, meer dan wanneer ik in het buurthuis druk was geweest. Daardoor kon ik met iedereen op afstand meeleven en zij met mij." Haar tijd in Colombia lijkt ver weg, vertelt ze. "Nederland is niet veranderd, afgezien van de coronamaatregelen. Dat maakt dat mijn tijd in Colombia als een soort droom voelt, alsof je maar twee weken weg bent geweest in plaats van elf maanden. Er is hier niets dat me aan die tijd doet herinneren, daardoor lijkt het soms alsof het niet echt was." Inmiddels is ze sinds 1 november aan het werk in Nederland, met het buurthuis heeft ze nog af en toe contact. En ze heeft veel contact met het Franse gezin dat ook via Fidesco naar Colombia is uitgezonden. Dat gezin besloot om in Colombia te blijven en kent er nog niet zoveel mensen. "Zo kan ik ze op afstand steunen."

Het katholieke geloof was de kern van haar motivatie om op missie te gaan, vertelde ze in 2019. "God is liefde, dat betekent voor mij dat ik niet alleen de focus wil leggen op mijn beginnende carrière," zei ze toen. Het geloof was ook tijdens haar jaar in Colombia belangrijk. "In Colombia is het rooms-katholieke geloof breed aanwezig. De meeste mensen gaan naar de kerk en op zondag zijn in de kerken meerdere Missen." Enthousiast: "Dat vind ik zo fantastisch aan het katholieke geloof: ook als je de taal niet goed spreekt, kun je de Mis volgen want de opbouw is overal hetzelfde. Dat is vertrouwd, en je voelt gemeenschap met de mensen in de kerk, ook al ken je ze niet. Daarnaast vormde ik samen met de Franse vrijwilligers in de coronatijd een telefonische geloofsclub. We baden samen de rozenkrans en volgden samen de Mis via Facebook. Dat samen bidden hielp om het thuis zitten draaglijk te maken, dat je niet kunt doen waarvoor je naar het land bent gekomen. In het gebed kon ik toch mijn missie beleven." Ondanks alles is ze blij dat ze deze missie in Colombia heeft gedaan: "Ik zou het ook in deze omstandigheden weer gedaan hebben. Het was voor mij zeer waardevol en hopelijk ook voor de Colombianen. En ik sluit niet uit dat ik nog eens op missie ga. Ik heb geen concrete plannen, maar als het in mijn leven past ga ik zeker voor een tweede kans."



Foto's:

- Romy bij een informatiebord over corona,
- workshop zeep maken,
- workshop tuinieren,
- Romy deelt boodschappen uit